



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 888. Usque Ad Annum 1000

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1761

VD18 90117921

§. 37. Concilium Mosomense.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66313](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66313)

oculos clausit, & in pace expiravit, ultima die Octobris anno nongentesimo nonagesimo quarto. Ratisbonam translatum Hartwicus Archiepiscopus Salisburgensis in Ecclesia S. Emmerami sepelivit. Ceterum sicut prius vivus, ita etiam mortuus in Sepulchro multis prodigiis claruit. Ecclesia vero ejus memoriam ipsa obitus die colit.

Sæculum X.
A.C. 994.

Mart. Rom.
31. Octob.

§. XXXVII.

Concilium Mosomense.

Joannes XV. Papa, ut causam Ecclesiæ Remensis finiret, misit Legatum in Franciam, SS. Alexii & Bonifacii Romæ Abbatem, qui Pontificis nomine Concilium in Diocesi Remensi indixit. Cui initium datum est Mosomi in Ecclesia Dominæ Nostræ, secunda die Junii, Indictione octava. Sed plures haud interfuere quam Liutolfus Archiepiscopus Trevirensis, & tres Episcopi, Aymo Verdunensis, Notgerus Leodiensis, & Sigefridus Monasteriensis, ex Regno Germaniæ omnes. Leo Legatus in medio eorum confedit, & Gerbertus Archiepiscopus in parte adversa, tanquam Ordinationis suæ rationem redditurus. Complures Abbates quoque, & Godefridus Dux Lotharingiæ cum quibusdam aliis Laicis aderant. Silentio a præcone imperato, surgens Aymo Episcopus Verdunensis

tom. 9. Conc.
p. 747.

X x 3 nensis

Sæculum X.
A. C. 994.

nensis profatus est, lingua Gallica utens (id est, ut opinor, lingua Romana seu Latina vulgari, unde nostra originem duxit) dixit vero; Joannem Papam, postquam Episcopos Galliarum ad celebrandum Aquisgrani Concilium, unde postea Romam venirent, in cassum hortatus fuisset, tandem in Provincia Remensi Concilium indici voluisse, ut ex Legato suo perciperet, quænam argumenta Pars utraque de Depositione Arnulphi & Electione Gerberti afferret. Mox protulit Bullam plumbeo sigillo munitam, quam dissolvens coram omnibus recitavit.

Qua perlecta surgens Gerbertus dixit: *Semper quidem, Reverendissimi Patres, hanc diem præ oculis habui, spe ac voto ad eam intendi, ex quo a Fratribus meis admonitus istud Sacerdotii onus non sine periculo capitis mei subii. Tanti erat apud me pereuntis populi Salus, tanti erat illorum auctoritas, qua me tutum fore existimabam. Recordabar præteritorum beneficiorum, atque dulcis Benevolentie vestrae, quam sæpe expertus fueram; cum ecce subitus rumor vos offensos insinuat. Horrui, fateor, & quos ante formidabam, gladii inimicorum meorum, indignatione vestra minus malum videbantur. Nunc vero, quia propitio Numine coram illis sto, quibus salutem meam semper commisi, paucis de innocentia mea disseram.*

Ego

Ego quippe post obitum Ottonis Au-
 gusti, cum a clientela Patris mei Adalbe-
 ronis non discedere statuissem, ille non co-
 gitantem ad Sacerdotium evexit, & mo-
 riturus coram illustribus viris futurum
 Ecclesie, quam deserebat, Pastorem desi-
 gnavit. Sed Simoniaca hæresis me repul-
 so Arnulphum prætulit. Cui tamen plus-
 quam oportebat fidum obsequium præbui,
 donec ipsum seditionem movere manifeste
 cognoscens, ab eo & omnibus consciis re-
 cessi, nulla spe, aut ambitione permotus,
 sed ne flagitii particeps fierem. Post-
 quam deinde diu frustra citatus fuit, &
 præfixum contumacibus tempus effluxit,
 cum nihil aliud restaret, nisi ut Principis
 Judicio coerceretur, & tanquam rebellis
 ab Archiepiscopali Cathedra pelleretur,
 iterum a Fratribus meis & Regni Opti-
 matibus commonitus sum, ut curam dere-
 licti & oppressi populi susceperem. Diu
 distuli, & invitus acquievi, quoniam
 quanta pericula me comitarentur, perbe-
 ne intellexi. Hac, coram Deo, viarum
 mearum simplicitas fuit.

Accusor, quod Dominum meum pro-
 diderim, carceri mancipaverim, ejusque
 Sedem invaserim. An vero Dominus
 meus fuit, cui nullum Sacramenti genus
 unquam præstiti? etsi enim ad tempus fa-
 mulatus sum, id ex imperio Patris mei
 Adalberonis feci, qui, me in Ecclesia Re-

Sæculum X.
 A. C. 994.

Gerbertus
 causam dicit,
 ep. 24. bis.

Sæculum X. *mensi commorari, præcepit, quoadusque*
A. C. 995. *dignoscerem, quibus moribus novus Epi-*
scopus viveret. Quod dum operior, bo-
stium præda factus sum, & quæ vestra mu-
nificentia magnorumque Ducum largitas
in me contulerat, violenta prædonum ma-
nus abstulit, meque pæne nudum gladiis
suis ereptum doluit. Denique postquam
Rebellem reliqui, nullo modo ei communi-
cavi. Quomodo ergo eum hostibus tradi-
di, qui ubi tunc temporis fuerit nescivi?
Sed nec ego causa sum, quod carceri inclu-
sus fuerit, qui nuper præsentibus vivis
fide dignis Regem Dominum meum roga-
vi, ne ad momentum propter me in custo-
dia detineretur. Si enim mea apud vos
valeret auctoritas, usque adeo Arnulphus
vilesceret, ut mihi nulla ratione obesse
posset. Quod si sententia vestra, quod
absit, mihi adversetur, mea parum intere-
rit, utrum Arnulphus vel alius Remorum
Episcopus constituatur.

Illud deinde sibi objectum, quod Se-
dem alterius invalisset, Gerbertus non
fatis diluit, dicens, Arnulphum non po-
tuisse haberi Sponsum Ecclesiæ, quam
Simonix scelere perdidisset. Interrogat
etiam, quomodo Ecclesiam populorum
multitudine refertam advena & peregrinus
nullis fretus opibus obtinere potue-
rit? Sibi ipsi postea objicit, maximi mo-
menti Causam, inconsulta Sacra Sede
per-

tractari, non debuisse, & respondet, Pa-
 pam omnia causæ adjuncta fuisse edo-
 ctum, atque ejusdem per octodecim men-
 ses fuisse expectatam sententiam. Post-
 ea quoque Episcopis Galliæ tantam fuis-
 se S. Sedis reverentiam, ut Arnulphum
 non nisi ore proprio confessum damna-
 sent, & tunc denique quando innocens
 nulla amplius ratione haberi potuisset.
 Tum repetit, sibi reluctanti Archiepisco-
 palis muneris onus fuisse impositum, &
 si forte a Sacris Legibus in aliquo fuisset
 deviatum, id non malitia sed temporum
 iniquorum, a quibus nec Episcopi tuti
 essent, necessitate cogente factum.

Hæc Gerberti oratio magis ab arte
 bene dicendi, quam a candore commen-
 datur, quod Lector ex superioribus, quæ
 retuli, præsertim ex ejus epistolis judi-
 care potest. Cum perorasset, Scriptum
 Legato tradidit, a quo Papæ simul epi-
 stolam accepit. Tunc autem Episcopi
 e Concilio egressi cum Duce Godefrido
 deliberant. Moxque advocatum Ger-
 bertum rogant, ut Joannem Leonis Ab-
 batis Monachum ad Regem Franciæ ho-
 norifice deduci curaret. Gerberto id se
 facturum adpromittente, Episcopi Con-
 cilium prima Julii Remis celebrandum
 indicunt. Jamque Concilium Mosomen-
 se solutum videbatur, cum post aliquod
 temporis spatium Episcopi ad Gerbertum

Sæculum X.
 A.C. 995.

De Gerberto
 judicium.

Sæculum X. remeantes nomine Leonis Legati infi-
A. C. 995. nuant, ipsi usque ad Concilium Remen-
 se ab officio Divino esse abstinendum.
 Gerberto reclamante reditur ad Lega-
 tum, cui Gerbertus; Nec cuiquam Epi-
 scopo, nec Patriarchæ, nec ipsi Papæ po-
 testatem esse Fidelem excommunicandi,
 nisi propria confessione vel aliunde con-
 victum, aut in Judicium venire contu-
 maciter recusantem. Sibi vero nihil eo-
 rum objici posse, quin se solum ex omni-
 bus Galliæ Episcopis ad hoc Concilium
 contulisse. Denique cum sibi nullius cul-
 pæ conscius esset, neququam commissu-
 rum, ut a se ipso damnatus videretur.

Nihilominus tandem Liutolfo Archi-
 episcopo Trevirensi, cujus pietatem &
 modestiam diu perspectam habebat, vi-
 ctas manus dedit Gerbertus. Nempe
 Archiepiscopus fraterno affectu mone-
 bat, ne Adversariis suis occasionem scan-
 dali præberet, & speciem contumaciæ in
 Decreta Summi Pontificis, suadebatque,
 ut Sacræ obedientiæ studio Missam non
 celebraret usque ad primam Julii diem,
 qua alterum Concilium initium sumeret.
 Gerberto acquiescente tunc quidem Epi-
 scopi post Concilium Mosomense in di-
 versa discesserunt. Sed longior quam
 credebatur inter istud & Remense Con-
 cilium intercessit mora; quippe quam-
 diu Rex Hugo in vivis egit, Gerbertus
 Archi-

Archiepiscopus Remensis, & Arnulphus Sæculum X.
A. C. 995.
in carcere Aurelianensi captivus fuit. (*)

§. XXXVIII.

Adalbero II. Episcopus Metensis.

Illa tempestate Ecclesiæ Metensi Episcopus præerat Adalbero II. ex Friderico Duce Lotharingæ & Beatrice Regis Hugonis Capeti sorore genitus. Pro eo, in Abbazia Gorziensi primis literis imbuto, Episcopo Theodorico fatis functo, Beatrix mater Episcopatum Metensem ab Imperatrice Adelheide, cum Otto III. vit. Bibl. Labb. to. I. p. 670. Mabill. Sæc. 6. Ben. p. 29.
mino-

(*) In Actis Concil. Concilio huic Remensi apponitur annus 995. non vero, ut ex Fleurio sequitur annus 998. In margine tamen addita est Adnotatio Patris Grabrielis Cossartii S. J. in hæc verba: *Persuasit sibi Baronius, quem Binus, ut in omnibus solet, secutus est, tantam fuisse Hugonis Regis erga Rom. Pont. reverentiam, ut obsecutus sit huic posteriori Remensi Synodo, eductumque de carcere Arnulphum restituerit: quamquam ipsum ut germen Carolinæ Stirpis, sibi adversantem expertus esset. Hunc in errorem inductus est ab Aymoini continuatore at restitutum Arnulphum non fuisse, neque Aurelianensi e carcere eductum, nisi annis post Leonis Legationem ac Synodum tribus, jam functo Hugone Rege, Roberto solo regnante, Gregorio V. Pontifice, discimus ex Aymoino in libro de vita S. Abbonis &c.*